

Боримир Дончев-Борей

САМИРА II

Мисията

София, 2014

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на „Изток-Запад“.

© Боримир Дончев, автор, 2014
© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-556-0

Боримир Дончев-Борей

САМУРА

II

Мисията

На моя син, Александър

Названията на отделните части на книгата са в съответствие с класическата симфонична форма от XVII век. Тази форма обикновено се състои от 4 части, а именно¹:

1. *Allegro* (бързо, маршово темпо – 120–139 удара в минута).
2. *Adagio* (бавно и величествено, „на спокойствие“ – 66–76 удара в минута).
3. *Scherzo* (шеговито, игриво – 120–124 удара в минута).
4. *Coda* (от италиански – „опашка“) е термин, използван в музиката, който насочва към финала на произведението.

Между две от частите е включено и едно *Intermezzo* – в най-общия смисъл означава: кратка музикална партитура; инструментална интермедия.

Тази подредба според мен най-пълно отговаря на характера на епохата, произтичащото действие и душевните състояния на героите.

¹ Според Jackson 1999, 26; Stein 1979, 106.

*Трябва да има достатъчна причина
(често известна само на Бог)
за всичко – за да съществува,
за всеки случай – за да се осъществи,
за всяка истина – за да се наложи.*

Готфрид Лайбниц

Allegro

non troppo
(бързо, но не много)

Някъде в Родопите, 1685 г.

Самира извика колкото силици ѝ бяха останали. Гласът ѝ, пълен със страдание, радост и облекчение, събрани накуп, се блъсна в стените на горската хижа, върна се обратно, излетя навън и лутайки се измежду дърветата, отекна в усуето. Вълчан, напрегнат и замислен, го чу, бързо вдигна глава и хукна нататък. Още преди да отвори вратата, отвътре се чу пронизителен детски плач. Лицето му, до този миг изопнато и тревожно, изведнъж просветна, разведри се и той начаса нахлу в хижата. Впери очи в Самира и поклати глава в ням въпрос. Тя, горката, потна и изтощена, намери сили само да се усмихне.

– Момче е – обърна се към него извиканата да помага стара жена, опитвайки се да укроти малкото ревящо същество в ръцете си. Нямаше никаква емоция в думите ѝ, нито пък чувства – бе го правила десетки пъти.

– Момче ли? – потри с ръка челото си щастливият баща и лицето му се озари в широка усмивка.

Обърна се, измъкна двата пищова от пояса си и излетя през вратата навън.

– Ей, момче е бе, брей! – викна с пълно гърло и гръмна два пъти във въздуха.

Неколцина от най-верните му авери го наобиколиха и загърмяха с пушките на воля.

– Ха, сполай ти, войводо!

– Да ти е живо и здраво!

– Майсторът си е майстор, знае как да го изколандиса!

Тупаха го по рамото, весели и радостни, смееха се и коментираха.

– А майката за нищо я нямате, така ли? – чу се глас зад тях.

Обърнаха се и видяха Самира да стои в рамката на вратата. Имаше уморен и измъчен вид, ала лицето ѝ грееше.

Вълчан се спусна към нея. Прегърна я, както само той си знаеше, бурно и неудържимо, аха да я събори. Двамата останаха така дълго време. Прегърнати един в друг, щастливи и успокоени, като да бяха смъкнали голям товар от плещите си. А то и така си беше. Мигар е проста работа девет месеца да носиш плода в утробата си и да мислиш добре ли му е там, как се чувства и освен това да внимаваш нещо да не объркаш. А и бащата, и той покрай майката, му се налагаше всичко да преживява и мислите му – все са там: при малкото.

Пет месеца по-рано

Мина се почти седмица от страстите, разгорели се в двора на мконака, последвани от неочаквания обрат и щастливото избавление.¹ Самира, Вълчан и с някои от най-доверените хора се събраха в една от одаите, за да решат какво да сторят оттук нататък.

– Какво ша ги праим турчилята? – почна направо един от хайдутите.

– Ами – направи изразителен жест с ръка през шията си друг един, от по-възрастните.

– И всички да видят – там на площада – изстъпи се едър момък, с големи мустаци, размахвайки ядно показалец.

– Ти какво мислиш? – обърна се Вълчан към Самира.

Тя огледа насъбралите се и поклати глава.

– Не знам дали това, което мисля, ще се хареса?

– Хайде, думай – окуражи я някой. – Ти най-добре знаеш как стоят нещата.

– Никого няма да убиваме.

Хайдутите се разшумяха. Тя изчака да утихнат и продължи:

– Скоро тук ще дойде аскер, за да отведе заловения от Юсун ага войвода. Самият той ми го каза. Успял е да прати депеша. Това

¹ Тези събития са описани в „Самира“ („Изток-Запад“, 2013).

означава, че ние няма да можем да се бием с тях. Няма да ни стигнат силите и ще трябва да се оттеглим в планината. А като разберат, че и войводата е жив и здрав – и тя се усмихна на Вълчан, – ще продължат да ни гонят, докато не ни заловят.

– И какво предлагаш? – обади се някой.

– Подмяна. Това предлагам.

– И как ще стане?

– Аз ще ги посрещна. Имам ферман от султана. Никой няма да се усъмни в мен. А що се отнася до войводата – ще им кажа, че е бил убит при опит за бягство – тя замълча за минута и тихо допълни: – Мисля, че трупът на Гроздан ще свърши работа. Толкова искаше да бъде войвода. Сега посмъртно му се удава тази възможност.

Хайдутите се разсмяха.

– Ще им пробуташ Гроздан наместо войводата?

Самира кимна.

– Е, това поганец нивгаш не може да го измисли – ухили се един дядо и я потупа по раменете. – Браво, моме. Наистина си те бива. Окумуш¹ жена си.

– Как ще ги излъжеш, като искаш да оставиш заптиетата живи? Нали ще те издадат? – погледна я Вълчан.

– Ще говоря с тях – спокойно каза Самира. – Ще им направя предложение, на което не могат да откажат.

– Дори и живота да им обещаеш, пак ще се намери някой издайник...

– Ще рискувам – погледна го Самира.

Хайдутите заклатиха глави, защушукаха, после впериха очи във Вълчан. Очакваха го каква ще е неговата дума.

– Няма да стане – цъкна с език и се изплю. – Няма да рискувам...

– Ти може да мислиш така, ала аз съм на друго мнение! – сряза го Самира. – Което съм решила, това и ще стане.

Всички изведнъж млъкнаха, поразени от решителния ѝ тон и смелостта да се опълчи на войводата.

– Не можеш да вземаш решенията сама! – сопна ѝ се Вълчан. – Доколкото си спомням, все още аз съм войвода.

– Ти може да си войвода, ала не си ми сайбия – рязко отвърна Самира. – Ако искаш всичко да се размине по живо, по здраво, ще сториш това, което аз казвам.

¹ Отворен, обигран, отракан.

– Ей, ей, какво се нахвърлихте един връз друг – изправи се един от хайдутите. – Дай да чуем какво е намислила Петруна... Самира, де. Какъв е планът... и после ще решим.

– Тъй де, тъй де – обади се още неколцина. – Нека чуем за плана.

– Айде, давай – обърна се към нея Вълчан. – Искат да чуят какво си намислила.

– Всъщност план... няма – най-чаровно се усмихна тя и ги огледа.

– Е, че как тъй бре, моме? – чу се искрено възклицание. – Хич без план бива ли?

– Ти пък откога започна да отбираш от планове, бе? – сопна му се някой.

– План няма – натърти Самира. – Дотолкова, доколкото не знам кой ще дойде и какво трябва да му кажа, за да го излъжа. Ще трябва да действаме съобразно ситуацията. Надявам се да успея.

– Ааа, ще успееш, ще успееш – обади се един от по-възрастните. – Ти Реджеп ага омагьоса, та някакъв си бей или нам кой си там ще ти се опъне.

Думите му предизвикаха веселие.

– Ша ма прощаваш, моме, ама тази думичка... си... ситация... не я разбрахме – обади се някой.

– Уф, пък и ти... – сопна му се друг. – Все не чул, все не разбрал...

– Ситуация – отвърна Самира – ще рече начинът, по който нещо се случва или се е разположило. Ето например идва някой паша с цял бюлюк войска е една ситуация, а ако дойдат само десетина конни заптии, е друга ситуация. При тези две различни ситуации ще трябва да се действа различно. Разбрахте ли?

– Разбрахме, разбрахме – чу се хорово, а някой подхвърли: – Ситуация ще рече положението, в което си се докарал и за което тебе да се наиде чалъм на пущината.

Нови смехове.

– Може и така да се каже – засмя се Самира. – Ала не е никак просто. Единственото, на което мога да разчитам, е това, че все още ме мислят за техен човек. А вие ще се преоблечете наместо заптиите и така ще бъдете близо до мен да ме пазите, ако нещо се обърка.

– Ти луда ли си? – Скочи Вълчан. – Веднага ще ни познаят – и той размаха ръце. – Та кой... кой от нас може да се престори... на поганец – и ядосано седна.

– Ще се наложи – тихо каза Самира. – Като сте се хванали на това хоро, ще трябва да го играете докрай. И малко театро, ако трябва – и него ще изиграете.

Хайдутите се спогледаха. Не знаеха какво да правят. Взеха да си шушукат и да се оглеждат. Някой подхвърли:

– Какво пък, щом ситуацията налага да се маскарим...

– Няма какво да се ослушвате – гласът на Самира бе твърд и решителен. – Сега е моментът да покажете, че сте мъже.

– А бре, моме – доближи се до нея един от хайдутите, – ти хубаво ги редиш тия, ама не ти ли минава през главата, че така може да заловят всинца ни, а? Тъй както си го нагласила, направо се натикваме сами в устата на вълка.

– Право дума, право! – подкрепиха го няколко.

Самира го изгледа и тихо продължи.

– А през твоята глава не минава ли, че като си направил една крачка, трябва да направиш и втора. Или ще стоиш изтъпанен като плашило, да те цвъкнат гаргите и дечурлигите да те мерят с камъни?

Бурен смях съпроводи думите ѝ.

– Ти недей ми ги говори тия. Ние си знаем как най-добре да бием поганците. Ударим тук, ударим там и беж, дим да ни няма. Така ще ни хванат опинците.

– А тия, дето остават, те да ти берат гайлето на твоя юнакълък, така ли?

Хайдутите отново се разшумяха.

– Като не им отърва, да хващат гората като мен – не отстъпваше хайдутинът.

– И всички като хванат гората, какво ще стане? Ще оставиш селата и имотите в ръцете на тия, срещу които се биеш, а?

Гълава и оживени спорове заглушиха думите ѝ.

– Стига! – скочи Вълчан и разпери ръце. – Стига сте се разправяли като малки деца. След това се обърна към Самира: – Ще направим каквото си намислила, но те съветвам да бъдеш много внимателна.

– Бъди спокоен – отвърна тя. – И аз съм си сложила главата в торбата, така че не можеш да ме уплашиш.

Един от по-възрастните хайдути се приближи до нея.

– Ще ме прощаваш, моме, ама все още не можем да ти се доверим напълно. Затуй са всичките препирни. Видяхме, че си начетена, смела и сърцата, ама миналото ще ти тегне като воденичен

камък до края на живота. И как да ти вярва човек, като си била една, сега си друга... не е лесно да се премине през всичко туй. А и си жена на всичкото отгоре. Нищо, че сега си другарка на войводата. Като колелото на каруца е – тръгне ли накриво, все тъй си върви...

– И ти ще ме прощаваш, ала без доверие нищо добро на този свят не може да се случи. А ти по-добре вземи да оправиш колелото, та да върви направо. А не да го гледаш отстрани, додето обърне каруцата и съсипе цялата стока – срязва го набързо Самира.

Оня нищо не каза, врътна се и се върна при другите.

Нямаше повече въпроси.

– Нека утре всички се съберат на площада – разпореди се Вълчан. – Ще трябва да се подготвим за посрещането.

На другия ден, когато цялото село се събра на площада, изкараха заловените заптии отпред. Бяха около двадесетина души. Стояха с наведени глави, някои гледаха в една точка, със съсредоточени и удължени лица, сякаш предчувствайки това, което ги чака.

– Ето ги вашите душмани – обърна се Вълчан към хората, които го гледаха в очакване. – Не искам да ги убиваме, но ако има сред тях някои, които са ви донесли мъки и страдания, сега е моментът да ги покажете.

И допълни:

– И да въздадете справедливост.

Самира тихо изшътка зад него:

– Не се бяхме разбирали така...

Той тихичко отвърна:

– Ти мисли каквото си щеш, ала без курбан няма да минем.

След тълпата се надигна глух ропот.

– Ей, го оня, Хюсеин. Сега е свел смирено глава, ама колко хора е зачернил.

– Ами тоя до него – Мустафа. Надали има мома да не е пропищяла от него.

Това продължи около десетина минути, след което войводата вдигна ръка и рече:

– Ей тия петимата – и кимна към най-одумваните и сочени от хората – ги отделете и ги карайте в конака. Там – на дръвника.

Няколко момци скочиха и отделиха набелязаните. Те се заопъваха, не искаха да тръгват, виждайки, че краят на жизнения им път е дошъл. Скоро обаче ги усмириха и подкараха към конака.

– Щом ще е тъй... – въздъхна Самаира и се провикна след тях: – После да турите главите им по дувара.

Хората изведнъж се смълчаха.

– Вай – чу се да шепнат някои, – тя е подучила войводата да ги утрепят.

Някакъв старец се обади от тълпата:

– Нужна ли е таква жестокоост, а, моме?

Самаира се приближи до него.

– Знам, че е малко в повече, ала така трябва. Утре-вдругиден тук ще дойде аскер и началникът им ще задава въпроси. Ще ме пита къде са хайдутите, за да ги отведе. Кого да му дам? А така – утрепали сме ги. Накичили сме главите на няколко, а другите сме заровили. Може и да мине. Ти да виждаш някакъв друг начин да се измъкнем от положението?

Старецът замълча.

– Трябва да им дадем нещо, за да няма повече жертви.

– Е, ти си знаеш – тихо каза дядото. – Сигур си права, щом нещата са такива.

Самаира се отдели настрана, замислена как да направи така, че никой повече да не пострада. Вече бе опознала кроткия и милозлив нрав на тези хорица. Търпяха страдания и издевателства и всичко приемаха, сякаш е било написано така да се случи. И ако дойдеше моментът да се режат глави, бяха готови да прощават, нежели да отмъщават. Вгълбена в мислите си, не ги чу как започнаха да си шушукат.

– Много е серт тая женска – каза един.

– Навикнала е да убива. Нали чу онуй, дето го прочетоха. Ако е истина – що народ е затрила. То ѝ е в кръвта.

– Тъй, тъй – поклати глава една жена. – Чи коя сваятна жена ще живее с хайдутите, ако не ѝ е драго да върти калъчката. Нали я видях, кога сгасиха Хасан пѣдарина. Отупа го с една сопа, здраво място не му остави.

– Стига сте приказвали глупости – намеси се един от по-младите. – Нали, ако не направим това, що дума, турците нашите глави ша накичат по дуварите.

– Може и да е тъй, момко, ама как ша ти даде сърце да убиеш тия хора. Вярно, от някои от тях сме видели лошо, ама нали сме риштиени, трябва да си прощаваме.

– Ако искаме да спасим селото, ще трябва да го направим. Не казвам, че е добро, ама друг път се не види.

На Самира ѝ бе достатъчен един поглед върху лицата наоколо, за да усети, че нещата не отиват на добре. Лицето ѝ се смръщи, като видя как селяните се делят на групички и оживено спорят. Вълчан се приближи до нея и тихо я попита:

– Е, какво ще правим по-нататък?

Тя сбърчи устни и тихо каза:

– Турете петте глави на дуvara. Което е почнало, то трябва и да се довърши. С останалите заптии аз ще се оправя.

– Ти луда ли си? – смърри я Вълчан. – Всичките трябва да ги изтрепем. Един жив оставим ли, веднага ще отърчи и разкаже всичко на османлиите.

Самира го изгледа с ясните си очи.

– Може да се опита, ала няма да успее.

Седмица по-късно пристигна конна дружина – петдесетина човека, водени от напет млад капитан. Влязоха в двора на конака и наскочаха от конете. Самира ги огледа от чардака. Не бе очаквала, че ще пратят някакъв млад офицер и толкова малко хора. Изглежда си мислеха, че всичко е наред и няма никаква опасност. През главата ѝ прелетя мисълта, че могат да ги ударят с изненада, да ги избият до крак, а после беж в гората. Ала това нямаше да оправи положението. Щяха да пратят други. Още по-многобройни и непредсказуеми. А сега поне владееше ситуацията. Малкото хора с някакъв млад капитан начело означаваше, че още разчитат на нея и вярват, че тя държи положението в ръцете си. Не бе очаквала, че е възможно да бъде толкова лесно, въпреки че няколко дни преди това се бе потрудила да подготви старателно всичко така, че да не остане и капка съмнение какво се бе случило в конака.

– Ха бакалъм, ага – чевръсто се изкачи по стълбите младият капитан. Беше снажен, с приятно лице и гъста черна брада. Тъмносинята униформа му стоеше чудесно.

Самира, която го чакаше на верандата, само кимна в отговор. Беше облечена в мъжки дрехи. Чалма увенчаваше главата ѝ, косите чинно бяха прибрани под нея.

– Да влезем вътре, а! – предложи той.

Тя го покани с жест.

Влязоха в кабината на Юсун бей и се настаниха на миндера. Самира свали чалмата и косите ѝ се разпиляха по раменете.

– Предполагам, че знаеш коя съм?

Капитанът утвърдително кимна и я огледа с интерес. Не вярваше много на онова, което поверително му бяха разказали, преди да тръгне, ала сега това, което виждаха очите му, надхвърляше очакванията. Пред него стоеше зряла и красива жена в разцвета на силите си – дори мъжките дрехи, с които се бе облякла, трудно скриваха чисто женските достойнства, които притежаваше. Ако се докараше, както би прилягало на всяка една жена, би била скъпо и много ценно украшение за всеки харем. При тази мисъл той облиза прещналите си устни, защото тази жена определено хващаше окото.

– Айде, донесете кайвета и нещо сладко за хапване – разпореди се Самира на двамината, които влязоха в одаята след тях.

– Не е ли редно... – понечи да каже капитанът.

– Какво, че им се показвам ли? – засмя се тя. – Тук всички знаят, че съм жена. Облечена съм така заради твоите хора, не заради друго.

– И все пак...

– Аз не съм кадъна и тук не е харем, ефенди. Ще трябва да свикваш.

След двадесетина минути две заптии внесоха подноси с кафета, чаши с вода и някакви сладки халвички. Тя кимна и им махна с ръка, че са свободни. Единият понечи да каже нещо, ала страшният ѝ поглед го отказа от това му намерение.

Когато останаха сами, младият капитан се наведе към нея и сякаш споделяйки някаква тайна, ѝ рече:

– Аз съм адютант на Ибрахим паша¹. – Разказа ми всичко за теб, ханъм. Може да си говорим открито.

– Ами, слушам те! Какви вести ми носиш?

– Великият везир е много доволен, че си заловила хаирсъзите² и ми поръча да ти предам това – той разтвори дрехата си, измъкна нещо завито в кърпа и ѝ го подаде. Самира разгърна плата. Беше златна огърлица, изящна изработка, с голям зелен изумруд в средата.

– И това – каза той и добави доста тежичка кесия, без съмнение пълна със злато. – За разходи.

– Хм – леко се засмя тя. – Защо ми праща това? Ако си мисли, че ще мога да се накипя с него в този пущинак, значи е в дълбока грешка.

¹ Велик везир на Отоманската империя от 15.XI.1683 до 18.XI.1685 г.

² Непрокопсаник, безделник, негодник.

– Каза само, че това е малка част от наградата ти за свършената работа.

– Друго каза ли?

– Да не се връщаш в Константинопол¹. Там все още е опасно за теб. Тъй рече.

– И къде да се дяна?

– В Адрианопол, София или Белград. Да му пратиш нишан, така че когато всичко се успокои, да може да те открие и да се прибереш по живо, по здраво.

Самира го изгледа. Нямахше съмнения относно това каква ще бъде поръката на везира. Беше ясно, че се опитват да я държат далеч от столицата, в непознати краища, сама. Ала държаха да знаят къде се намира.

– Много си хубава, ханъм – извади я от мислите ѝ гласът на капитана.

Тя се усмихна и разтърси коси.

– Харесвам ли ти?

Той кимна.

– Би била безценно украшение на всеки харем. Ще си живееш рахат и няма да се грижиш за нищо. Защо си избрала този живот? Мъжка работа е, що не я оставиш на мъжете?

– Няма да ме разбереш. Не съм го искала. Принудиха ме, а след това всичко се стече тъй, че връщане назад няма.

– Не се ли страхуваш?

– От какво? – погледна го тя.

– Ами, както ти рекох, везирът ми спомена, че имаш много врагове. Ще те издебнат и...

– И после какво?

Той не отговори, поклати глава и се засмя.

Самира присви очи, сякаш да го прецени.

– Ами ти? Ти не изпитваш ли страх?

– От кого? От теб ли?

Тя наклони глава към него.

– Везирът ти е казал коя съм. А ти си млад, хубавец...

– Не изглеждаш толкова страшна – размърда се неловко той.

¹ Официалното название на столицата на Отоманската империя до 1930 г. Тогава градът се преименува на Истанбул.

– Вънкашността често лъже – отвърна Самаира и отпи от кафето. – Гледаш я гиздава хубава... кротка и смирена, а в пазвите си крие нож.

Той се наостри и ръката му някак си машинално хвана дръжката на сабята.

– А ти криеш ли?

– Разбира се – тя небрежно повдигна крайчеца на елека си и измъкна къс закривен нож. – Не бой се, предпазна мярка – и го постави на масичката пред него. – Имам ти доверие.

Той облечено въздъхна и побърза да смени темата.

– Видях главите по дувара. Само толкова ли бяха?

– Не, има още двайсетина в кауша. Нали за тях си дошъл?

– А кой е главатарят им?

– Ей оня – чиято глава е на най-видно място. Той им беше водач.

– Ти ли го уби?

Самаира се засмя.

– Аз само ги доведох на мястото, което хората на Юсун ага бяха завардили.

– А той къде е? – наежи се капитанът, едва сега догадил се, че нещо му липсва.

– Уви, застигна го куршум.

– Брей, да се не надяваш, че така ще се случи.

– Винаги има пукотевица и нещо се обърква. Човек трябва да се пази.

– А тия не ги ли разпита преди това? Кои са им помагали? Къде се крият? Има ли още в гората?

– Стана много бързо, капитане. Не остана време за това. А и смъртта на Юсун ага преля чашата на търпението. Хвърлихме ги на дръвника и... това е. Ако искаш, има други. Тях, режи ги, коли ги – дано ти кажат нещо.

– Тъй де, щом има и други – от тях ще научим каквото ни трябва.

– Научете. Ала едно трябва да ви е ясно – с айдуците тук е свършено.

Капитанът я изгледа с интерес, помълча за известно време, после отново подхвана да рови около нея.

– Едно нещо се чудя, ханъм? Как си издържала сред тия хаир-съзи толкоз време?

– Ама ти много разпитваш, капитане! – сопна се Самира. – Толкова ли ти е интересно?

– Любопитно ми е... не ти ли посегнаха? Ти си красива... хващаш окото... всеки мъж би те пожелал.

– И ти ли, капитане?

Той порумения и я погледна.

– Ей, ама много си сербез. Как да ти кажа...

– Кажй го направо.

– Ти си привлекателна, трудно е да ти устои човек... но тия разбойници, които не се спират пред нищо... Надявам се да не си позволила... Защото, дори и да си под закрилата на султана, знаеш какво е наказанието за правоверна, която...

– Тук не е Константиение, капитане – сръза го тя. – Какво съм правила си е моя работа. Нали везирът получи това, което искаше?

Той млъкна и продължи изпитателно да я гледа.

– А нещо друго... случи ли се?

– Ама ти май нещо си наумил и караш на своето си? – ядоса се не на шега Самира. – Стига си го уйдурдисвал¹! Питай направо.

– Ами... такава...

Сложни чувства се бореха в душата на капитана. Беше получил ясна задача от везира какво да прави. Да я хване и да му я закара в Константиение. Ала срещу него стоеше правоверна, за която знаеше, че самият султан бе уважил в ложето си. И която очевидно се ползваше с доверието му. Бяха му казали, че е много опитна, при това хладнокръвен убиец, но това някак си не пасваше на жената, която виждаше пред себе си. Вярно, беше привлекателна и неприлично свободна в държанието си. Такава като нея не бе срещал. Ала с това всичко се изчерпваше. Трудно му бе да повярва, че пред него стои закоравял убиец... А и това, че е била фаворитка на султана... Сега не знаеше как да постъпи. Дали да изпълнява заповедта, или да се опита с добро да постигне онова, което му бяха заръчали?

Самира усети несигурността му и реши да не губи време. Очакваше най-важния въпрос, който нямаше как да не бъде зададен. Ала очевидно капитанът се колебаеше в подхода или в това какво да предприеме. Затова се надигна и тихо каза:

– Хайде де, какво млъкна! Питай, че ми губиш времето.

¹ Уйдурдисвам: 1. Правя да пасне, да прилегне; натъкмявам, приспособявам.
2. Досъчинявам, увъртам.

После се приближи до прозореца и хвърли поглед навън. В двора се мотаеха петдесетината спахии, които капитанът бе довел, всичките до един тежковъоръжени. Ако бяха дошли да ѝ видят сметката, вече нямаше как да ги удържат. Трябваше по-рано да ги ударят. И ако това бе така, младият капитан или бе много самонадеян и не вярваше на това, което му бяха разказали за нея, или бе респектиран от връзките ѝ със султана. Трябваше да използва тези мигове на нерешителност и да действа. Огледа двора, преценявайки ситуацията. Спахиите бяха слезли от конете си, но се държаха в групичка. Това им държание я смущаваше, имаше чувството, че са нашрек и очакват нещо – знак или друга команда. Нейните хора пък се помайваха наоколо – ни лук яли, ни лук мирисали. Знаеше, че ги държат под око, ала на това трудно можеше да се разчита. Бяха твърде малко. Не обичаше да рискува, поне не в този случай, и затова взе решението мигновено.

– Твоите хора се опитват да делят нещо с моите. Май не уважават гостоприемството – небрежно се обърна към него.

– Защо? – изведнъж скочи той. – Какво има?

Приблужи се до прозореца и залепи чело в отвесните железни пръчки, с които бяха защитени всички прозорци от вътрешната страна. И това бе грешката му. Преди да се усети, Самира скочи зад него и с всички сили го блъсна напред. Той политна и главата му мина между две от железата, болезнено охлузвайки кожата. Извика от болка, хвана здраво пръчките с ръце и се опита да се дръпне назад, но не успя. Железата бяха яки, а той се бе заклепил наивно и глупаво, по начин, при който ушите му пречеха да се измъкне обратно. Почервения от усилието, някак си успя да извие глава настрани и прохриптя:

– Какво правиш?

– Нещо криеш от мен, капитане? – чу я да казва някъде зад себе си. – Искам да знам какво е?

– Нищо не крия. Само трябва да отведа затворниците. Това ми заръчаха.

Тя се наведе и доближи глава до неговата.

– Ще ми кажеш ли, или искаш да те принудя? – хвана го за косата и дръпна силно главата му назад. Железата одраха бузите му, а ушите му почти се огънаха наобратно. Той извика от болка, но Самира продължаваше да тегли назад. Лицето му почервения, а в главата му заблъскаха чуковете на придошлата кръв и страдание.

– Нищо не знам! О-ох-ох! – запищя той.

– Добре – каза тя и го пусна. Облекчението му се стори като неземно блаженство, въпреки че ушите му пламтяха като алени божури и го боляха. – Правиш се на мъж, но това ще е до време.

– Наистина не знам. Повярвай ми! – изкрещя той.

Тя отиде до огнището. Взе ръжена, който лежеше там, претегли го на ръка и се приближи до него. Със свободната си ръка ловко разкопча колана и копчетата и рязко дръпна панталона му. Задникът му се бялна като току-що изгряла месечина и тя леко се усмихна. Огледа ръжена и отново се наведе към него.

– Ще казваш или да те почвам?

– Какво си намислила? – облещи очи той при вида на черното желязо в ръцете ѝ.

– Там, където ме обучаваха, наричахме това мъчение гъзде. Нали ги знаеш – младите жени, които чакат султанът да ги уважи за първи път. Само че усещането е друго – тя се засмя. – Гъздето е жертвата, а ролята на султана се изпълнява от заострен кол, голям и дебел, както е редно за ранга му. Сега ще се задоволим с по-скромнен размер – този ръжен. Но и той ще свърши работа.

– Ти... ти... сериозно ли... – не можеше да повярва капитанът. Очите му се облешиха от ужас, жилите на врата му се изпънаха от напрежение.

– Мислиш, че се шегувам ли? – лицето ѝ стана сериозно и тя мина зад него. Бавно прокара квадратното желязо по белите му телеса и го плъзна между месестите полукълба. Леко натисна, при което, усетил студенината на метала, той изведнъж се изпъна и изкрещя.

– Ще говоря, ще говоря. Всичко ще кажа.

– Слушам те? – каза Самира, без да помръдне, здраво хванала ръжена.

– Везирът ми рече за някакво дете. Да те поразпитам и да огледам дали имаш дете. Това ми заповяда. И ако не склониш да ми се откриеш или не успея да разбера, да те запра в кауша и да те туря на мъчения. „Трябва да намериш на всяка цена детето“, ми рече – изстреля на един дъх той и главата му клюмна от напрежението.

Самира се замисли.

– И какво още ти поръча?

– Каза, ако намеря това дете, да го отведе в Константиние. „Без него да се не връщаш“ – това бяха думите му.